

บทโครงร่าง (Story Outline) ภาพยนตร์สั้น เรื่อง “ปลุก” (Clock)

ผู้เขียน: สุติน ชาวหินฟ้า, **dfilm school**. โทร. 08-9644-1048

ความยาวเรื่อง: 1 ตอน 4 นาที

แนวคิดของเรื่อง (theme): นาฬิกาปลุก ก็ช่วยอะไรไม่ได้มากนัก สำหรับคนขี้เซา

แนวภาพยนตร์ (genre): อีสระ (Indie)

ประโยคหลัก (premise): .อะไรเกิดขึ้น เมื่อนาฬิกาปลุก ไม่สามารถช่วยให้เขาตื่นตามเวลาที่นัดหมาย

เรื่องย่อ (synopsis): หนุ่มขี้เซาผู้หนึ่ง ตื่นนาฬิกาปลุก ไว้หลายช่วง ด้วยอุปกรณ์หลายชนิด แต่เสียงปลุก จากนาฬิกาเหล่านั้น กลับทำให้เขาหงุดหงิดรำคาญ ในที่สุด นาฬิกาปลุก ก็ไม่ได้ช่วยให้เขาตื่นตามเวลานัดหมาย

โครงสร้างเรื่อง (plot structure):

คืนฤดูหนาว ภายในห้องนอนที่ถูกตกแต่งไปด้วยสีสันทันโทนอุ่นๆ หนุ่มขี้เซาคนหนึ่ง กำลังนอนหลับสบาย บนเตียงนอน

เพื่อมิให้พลาดเวลานัดหมายสำคัญ วันนี้ เขาได้ตั้งนาฬิกาปลุก ไว้ 3 ระยะเวลาให้เวลาเหลืออีก 3 นาที ทั้ง 3 เครื่อง เมื่อพลาด ด้วยอุปกรณ์ที่เขาใช้ในห้อง คือ นาฬิกาดิจิตอล ที่วี และ โทรศัพท์

นาฬิกาดิจิตอล ที่วางอยู่บนหัวเตียง ปลุกด้วยเสียงดังลั่น แต่เขายังนอนหลับอยู่ หายใจรวยรินสบายๆ ด้วยความรำคาญเสียง เขาจึงเอื้อมมือ ไปกดปุ่มหยุดปลุก ทั้งๆ ที่ตายังหลับอยู่ แล้วเขาก็หลับต่อ

ผ่านไป 3 นาที

รายการที่วีดังขึ้น พร้อมภาพปรากฏที่จอ ตามเวลาที่ตั้งไว้ นานเกือบ 5 วินาที แต่เขารู้สึกว่ามันนานกว่านั้นมาก เขารู้สึกไม่พอใจ กับเสียงอันน่ารำคาญของทีวี เขาก็เปลี่ยนท่านอน เป็นนอนโค้งโค้ง โบกหน้า ด้านขวาแนบกับหมอน กันโถง แต่ก็ยังทำให้เขารู้สึกว่าคาญหนักขึ้น เพราะเสียงที่วีก็ดัง แสงก็แยงตา เขาก็เอื้อมมือคลำไปบนหัวเตียง เพื่อหารีโมท แต่ไม่เจอ คลำต่อไป ก็ยังไม่เจอ คลำต่อไปอีก เจอแล้ว หัวนี้ขยับมือ กดไปบนปุ่ม ทั้งๆ ที่ตายังไม่ตื่น กดไปมั่วๆ จนเสียงที่วีหายไป พร้อมกับภาพในจอก็ปิดไปด้วย เขาก็ยังไม่ตื่น และมือก็ยัง กำรีโมทที่ถืออยู่ นานจนกระทั่ง มือค่อยๆ คลาย จนรีโมทหลุดจากมือ และร่วงลงพื้น เขาก็ยังหลับสบายอยู่

ผ่านไป 3 นาที

เสียงปลุกจากโทรศัพท์ ที่วางอยู่บนโต๊ะทำงาน ช่างๆ เตียงนอน ดังขึ้น ราว 7 วินาที เขารำคาญมาก กับเสียงปลุก เขาเปลี่ยนท่านอนตะแคง เอาหมอนอุดหู แต่เสียงนั้น ก็ดังไม่ลดละ เขาโมโห จึงลุกนั่ง แต่ตา

ยังหลับอยู่ พอดีเสียงปดุงจากโทรทัศน์หยุดไป เขาก็นั่งหลับต่อนานเท่าไรไม่รู้

เฟดเอาที่... ขึ้นชื่อภาพยนตร์ ...

เขาคใจ ได้สติ เมื่อเสียงกระดิ่งของนาฬิกาอีกเรือนหนึ่ง ที่เขาแอบตั้งไว้ในตู้เสื้อผ้า ดังขึ้น เสียงดังของมัน บาดหูเขาอย่างแรง เพราะมันเป็นนาฬิกากระดิ่ง เขาโมโหจัด จึงเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้า แล้วจับนาฬิกาขว้างลงกับพื้น จนพัง เสียงเงียบไป เขารู้สึกสะใจ พอใจ ที่มันพังเสียได้

แต่ก็ยังไม่หายง่วง เขาค่อยๆ เดินเข้าไปในห้องน้ำ แผลงฟันอย่างเชื่องช้า

มีเสียงเคาะประตูห้อง เขาค่อยๆ เดินออกมาจากห้องน้ำ แล้วเปิดประตู มองออกไปข้างนอก ไม่มีใคร แต่เห็นหนังสือพิมพ์ พร้อมนมกล่อง วางอยู่ที่พื้นข้างประตู เขาคจึงก้มลงหยิบ คิวมันไป แล้วปิดประตูเครื่องปั๊มนมปัง ตั้งอยู่บนโต๊ะใกล้ๆ เขาเดินไปที่เครื่องปั๊มนมปัง เอานมปังใส่ไปในช่องเครื่องปั๊ม แล้วกดปุ่มปั๊ม นัยน์ตายังปรืออยู่

ระหว่างรอขนมปังสุก เขาเปิดจุกกล่องนม มือซ้ายคว้าแก้วเปล่าที่วางอยู่บนหิ้ง มาถือไว้ในมือ ส่วนมือขวา จับกล่องนม เทนมจากกล่อง ลงไปในแก้วอย่างช้าๆ ขณะที่ตายังปรืออยู่ ... จนกระทั่งนมล้นแก้ว พร้อมกับขนมปังสุกและเค็งออกมา เขาคจึงสะดุ้งล้มตา และวางกล่องนมลง แล้วคว้าขนมปังเข้าปาก จนหมดแผ่น เคี้ยวๆ ๆ ๆ รู้สึกผิดคอ มองดูที่แก้วนมซึ่งมีนมล้นปากแก้ว เขาคค่อยๆ ยกแก้วนมขึ้นดื่มจนหมดรวดเดียว จากนั้น จึงเดินถือแก้วนมไปที่โถล้างหน้า วางแก้วนมในอ่างโถ โดยไม่ได้ล้าง ล้างแต่มือ เสร็จแล้ว ก็หลีกเลี่ยง

ที่หน้าตู้เสื้อผ้า เขาเดินเข้ามาเปิดฝาดูออก มองสภาพตัวเองในกระจก ที่ติดอยู่บนฝาดูด้านใน นานเท่าไร ไม่รู้ เขารู้สึกอึดที่ ก็ต่อเมื่อตัวเองแต่งตัวเสร็จแล้ว เขามองตัวเองที่กระจกอีกทีหนึ่ง เพื่อดูความเรียบร้อย หล่อไม่บานนะ เขาคขึ้นชมตัวเอง จากนั้น ก็ปิดตู้เสื้อผ้า ซบซบขา เดินเตะขึ้นส่วนของนาฬิกาที่พังอยู่บนพื้น กระเด็นไป โดยไม่ได้ตั้งใจ

เขามองมันด้วยความแค้น สมน้ำหน้า ที่พังเสียได้ ต่อไป มันคงจะไม่สร้างความรำคาญให้เขาคอีกต่อไป

เขาคเดินออกจากห้องไป ปิดประตูห้อง เดินไปที่ประตูลิฟต์ กดเรียกลิฟต์ ลักครู่ ลิฟต์เปิดรับ เขาคจึงเดินเข้าไป แล้วกดปุ่มเลือกชั้นที่ 1 ประตูลิฟต์ปิด

ขณะที่เขาครอ รู้สึกว่าลิฟต์หยุด เขาคสงสัย พอดีได้ยินเสียงไซเรนระดับเพลิง เขาครู้สึกทันทีว่า เกิดเพลิงไหม้ขึ้น เขาคใจมาก ยื่นมือไปกดปุ่มฉุกเฉิน 2-3 ครั้ง แต่ก็ไม่เป็นผล เขาเอามือเกาะประตู มันก็ไม่เปิด เกาะคั้ง เกาะคั้น ก็ยังไม่เปิด เขาคใจมาก เหงื่อตก เสียงไซเรन्दังขึ้น เขาคยิ่งตกใจมากขึ้น เขาคไม่รู้จะทำยังไง จึงตะโกนเสียงดังให้ช่วย (แต่ก็ไม่มีเสียง) พร้อมกับเอากำปั้นมือ ทุบไปที่ประตูลิฟต์ เสียงไซเรन्दังมากขึ้นเรื่อยๆ จนเขาคทนไม่ไหว

...

เขาคใจตื่น ลูกนั่งบนเตียงนอน เหงื่อซึมบนใบหน้า อากาศตกใจยังคงเห็นอยู่บนใบหน้า เสียงไซเรन्दังยังคงดังคั้ง แต่ไม่รู้ว่ามีคั้งมาจากที่ไหน เขาคจึงลุกจากที่นอน เดินไปที่คั้งหนังสือ จับหนังสือเล่มหนึ่งที่คั้งอยู่ออกมา พบนาฬิกาปดุงเสียงไซเรन्दัง เรือนหนึ่ง เขาคจึงกดปุ่ม เสียงคั้งเงียบไป.

១២.

